

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 5 maja 2021 r. w sprawie T-561/18, Danske Fragtmænd / Komisja, wniesione w dniu 15 lipca 2021 r. przez by ITD, Brancheorganisation for den danske vejgodstransport A/S, Danske Fragtmænd A/S

(Sprawa C-442/21 P)

(2021/C 382/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: by ITD, Brancheorganisation for den danske vejgodstransport A/S, Danske Fragtmænd A/S (przedstawiciel: L. Sandberg-Mørch, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Jørgen Jensen Distribution A/S, Dansk Distribution A/S, Królestwo Danii

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 5 maja 2021 r. w sprawie T-561/18 w zakresie, w jakim oddalono w nim zarzuty wnoszących odwołanie, w których podnieśli, że Komisja napotkała poważne trudności w stwierdzeniu, iż rekompensata za świadczenie powszechnej usługi pocztowej stanowi pomoc zgodną z rynkiem wewnętrznym, że Komisja napotkała poważne trudności w stwierdzeniu, iż gwarancja państwa stanowiła pomoc istniejącą, i że Komisja również napotkała poważne trudności przy ocenie błędnego księgowego podziału kosztów;
- obciążenie drugiej strony postępowania jej własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

1. Po pierwsze, Sąd naruszył prawo i wypaczył okoliczności faktyczne, orzekając, że Komisja nie napotkała poważnych trudności w odniesieniu do wykluczenia z nieponiesionych kosztów netto korzyści niematerialnych (na które składają się renoma przedsiębiorstwa i powszechna obecność), jakie Post Danmark uzyskała dzięki obowiązkowi świadczenia usługi powszechnej.
2. Po drugie, Sąd naruszył prawo i wypaczył okoliczności faktyczne, orzekając, że Komisja nie napotkała poważnych trudności, kiedy stwierdziła, że pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie zasad ramowych UOIG dla wypełnienia obowiązku świadczenia usługi powszechnej, następnie zatwierdziła jednak pomoc na koszty zwolnienia pracowników w kontekście przekształcenia/restrukturyzacji Post Danmark.
3. Po trzecie, z naruszeniem art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE Sąd błędnie orzekł, że Komisja nie napotkała poważnych trudności, stwierdzając, iż zawyżone przyporządkowanie przez Post Danmark kosztów wspólnych do pozycji dotyczącej obowiązku świadczenia usługi powszechnej nie stanowi pomocy państwa.

Wnoszący odwołanie utrzymują, że błędny wniosek Sądu opiera się na dwóch naruszeniach prawa, do których odnoszą się dwie części tego zarzutu:

- a. Sąd naruszył prawo, uznając, że art. 4 ust. 4 lit. c) przepisów dotyczących rachunkowości z 2006 r. i art. 4 ust. 4 lit. c) przepisów dotyczących rachunkowości z 2011 r. są jedynie konkretnym zastosowaniem zasad określonych w art. 4 ust. 4 lit. a) i art. 4 ust. 4 lit. b) przepisów dotyczących rachunkowości z 2006 r. i 2011 r.
- b. Sąd naruszył prawo, uznając, że prawidłowości księgowego podziału kosztów wspólnych przez Post Danmark dowodzi fakt, że księgowość Post Danmark podlegała regularnym kontrolom.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2021 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-444/21)

(2021/C 382/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ poprzez
  - brak wyznaczenia na swoim terytorium możliwie najszybciej, nie później niż w ciągu sześciu lat jako specjalnych obszarów ochrony (SOO) 217 terenów z 423 terenów mających znaczenie dla Wspólnoty w atlantyckim regionie biogeograficznym, wymienionych w decyzji Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r.⁽²⁾, uaktualnionej decyzją Komisji 2008/23/WE z dnia 12 listopada 2007 r.⁽³⁾ i decyzją Komisji 2009/96/WE z dnia 12 grudnia 2008 r.⁽⁴⁾;
  - brak przyjęcia szczegółowych celów ochrony właściwych dla 140 terenów spośród 423 terenów wymienionych w ww. decyzjach Komisji; i
  - brak ustanowienia koniecznych środków ochronnych, odpowiadających ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych wymienionych w załączniku I i gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy dla każdego z 423 terenów wymienionych w ww. decyzjach Komisji;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Irlandia nie ustanowiła swojej sieci Natura 2000 i nie zarządzała nią zgodnie z wymogami prawnymi ustanowionymi w dyrektywie 92/43.

Po pierwsze, Irlandia nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 4 ust. 4 dyrektywy nie wyznaczając jako SOO możliwie najszybciej, a nie później niż w ciągu sześciu lat wszystkich 423 terenów wymienionych w ww. decyzjach Komisji. Ten brak dotyczył 217 terenów na koniec okresu wyznaczonego w dodatkowej uzasadnionej opinii.

Po drugie, Irlandia naruszyła art. 4 ust. 4 dyrektywy poprzez brak przyjęcia szczegółowych celów ochrony właściwych dla każdego ze wspomnianych 423 terenów. Ten brak dotyczył 140 terenów na koniec okresu wyznaczonego w dodatkowej uzasadnionej opinii.

Po trzecie, Irlandia nie przyjęła koniecznych środków ochronnych odpowiadających wymogom ekologicznym typów siedlisk przyrodniczych wymienionych w załączniku I i gatunków wymienionych w załączniku II zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy dla 423 terenów objętych tym uchybieniem. Praktyka Irlandii w zakresie środków ochronnych doprowadziła do sytuacji, w której żaden z 423 terenów objętych tym uchybieniem nie posiadał na koniec okresu wyznaczonego w dodatkowej uzasadnionej opinii środków ochronnych odpowiadających wymogom prawnym określonym w art. 6 ust. 1 dyrektywy. Wiele terenów nie posiada w ogóle środków ochronnych. Inne tereny posiadają środki ochronne tylko dla części mających znaczenie typów siedlisk przyrodniczych określonych w załączniku I i gatunków wymienionych w załączniku II występujących wyraźnie na tych terenach. Następnie duża liczba terenów nie posiadała środków ochronnych opartych na szczegółowych, właściwych dla danych terenów, jednoznacznie zdefiniowanych celów ochrony. Ponadto Irlandia w sposób ogólny i ciągły naruszała art. 6 ust. 1 dyrektywy, ustanawiając środki ochrony, które nie są wystarczająco precyzyjne i szczegółowe i nie uwzględniają wszystkich istotnych obciążeń i zagrożeń.

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 206, s. 7.

⁽²⁾ 2004/813/WE: Decyzja Komisji z dnia 7 grudnia 2004 r. przyjmująca, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. 2004, L 387, s. 1).

⁽³⁾ 2008/23/WE: Decyzja Komisji z dnia 12 listopada 2007 r. przyjmująca, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, pierwszy zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, składających się na atlantycki region biogeograficzny (Dz.U. 2008, L 12, s. 1).

⁽⁴⁾ 2009/96/WE: Decyzja Komisji z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na atlantycki region biogeograficzny (Dz.U. 2009, L 43, s. 466).